

บทนำ

“ชีวิตนี้ ผมจะรักคุณแค่คนเดียว แต่งงานกับผมนะ”

ลึนน้ำเสียงนุ่มทุ่มประโยคนั้น ชายหนุ่มผู้มีใบหน้าคมคายราวกับเจ้าชายในเทพนิยายก็คุกเข่าลงต่อหน้าหญิงสาวมอมแมมแสนธรรมดาคนหนึ่ง ฝ่ายหญิงถึงกับน้ำตาพร่างพรูด้วยความซาบซึ้งตรึงใจ เธอพยักหน้าแรงๆ แล้วก้มลงไปกอดผู้ชายหน้าหล่อแต่งตัวดูดีด้วยชุดสูทผ้าไหมอิตาลีทันที เสียงเพลงบรรยายความรักหวานซึ่งตรึงจิตลอยมาตามสายลม จนผู้ที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างพากันนอมยิ้มมีความสุขไปกับทั้งสองคน จากนั้นชายหนุ่มผู้ดีไปทุกกระเบียดก็จุมพิตหญิงสาวและแล้ว...

อวสาน...

ละคร!

มันคือละคร!

คุณผู้ชมที่นั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์ได้แต่โอดครวญ ในละครอะไรๆ มันก็ดูดีมีความสุขไปเสียทุกอย่าง แต่ชีวิตคนมันเหมือนอย่างไรในละครเสียที่ไหน การแต่งงานมันไม่ใช่จุดจบ แต่เป็นจุดเริ่มต้นของหลายๆ สิ่งต่างหาก ทำไม่ไม่มีคนเอามาทำละครบ้างล่ะว่าตอนจบพระเอกแก่ลงพุง นางเอกมีลูกแล้วก็แก่โหมมเป็นสาวที่หนักจนพระเอกหนีไปมีเมียใหม่และเกิดเป็นปัญหาสังคมอย่างทุกวันนี้ หญิงสาวคนหนึ่งได้แต่คิดเย้ยหยันอยู่ในใจ แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาเพราะ...

“ฮือๆ” เสียงร้องไห้เหมือนคนญาติเสียดังขึ้นข้างกาย จนคนที่กำลัง

คิดอะไรไปเรื่อยอดไม่ได้ที่จะเหลียวไปมองเพื่อนสาวผู้มีอารมณ์อ่อนไหวกำลังอินกับละครเกาหลีจนไม่อาจกลืนน้ำตาไว้ได้

ละคร!

เมื่อไหร่ไอ้ละครประโลมโลกที่ไม่ได้เป็นความจริงนี้มันจะหายไปจากสังคมโลกเสียทีนะ...สาวเจ้าของความคิดส่ายหน้าไปมาอย่างระอากับความอ่อนโยนสนิมสร้อยของเพื่อน เธอรีบปิดทีวีดีละครชุดของเกาหลีทันที

“จะร้องให้ทำไมแก้ว ก็แค่ละคร”

“เธอไม่เห็นหรืออบ พระเอกรักนางเอกมากเลยนะ”

หญิงสาวที่ถูกเรียกว่า ‘อบ’ ส่ายหน้าพลางเบะปากไม่เชื่อนัก ความรักจีรังยั่งยืนเป็นหมื่นๆปีเหมือนอย่างในละครน้ำเน่านะหรือ...ไร้สาระ!

“แล้วนั้นจะไปไหนละอบ”

“กลับบ้านนะสิ โอ่งโทร.มาบอกว่าแม่ให้กลับเร็ว มีเด็กจะมาเรียนхимกับฉันนะ”

“ถ้าอย่างนั้นเอาขนมไปฝากหน้าบัวด้วย” แก้วก็ยกถุงลูกจอบไปเอาขนมทองเอกที่อยู่ในครัวมาส่งให้เพื่อนสนิท

“เยอะไปนะแก้ว แม่เธอไม่เก็บไว้ทำอะไรหรือ”

“ไม่หรอก ฉันอยากกินขนมไทยนะ แม่ครัวเขาเป็นชาววังเก่า พอได้ยืมว่าอยากกินก็เลยทำเสียบะเยาะเสียว กินไม่ไหวหรอก ฝากให้หน้าบัว นายโอ่ง แล้วก็พวกคณะลิเกกินด้วยก็ได้”

“ขอบใจมากแก้ว ไปก่อนนะ เจอกันวันจันทร์”

“โชคดีอวบ”

“ฉันชื้ออบ ไม่ใช่ชื้ออบ!” คนอวบระยะเริ่มต้นแหวกกลับแล้วเดินเหิงๆ ออกนอกบ้านไปทันที ทำทางหัวเกินหญิง แก่นซึ้วเซ็ดฟันของอบ หรืออีกนัยคือโอบถุ้ย คิตด่าง คนนี้ทำให้ผู้เป็นเพื่อนอดหัวเราะไม่ได้ เธอโบกมือไล่หลังไปจนเพื่อนลับสายตา

โอบฤทัยเดินทางกลับมาถึงบ้านที่อยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยาในเวลาถัดมา เรือนไทยหลังใหญ่นี้เป็นของตกทอดมาจากพี่สาวของแม่ที่ยกครัวไปอยู่ต่างประเทศ ในช่วงเวลาที่แม่ย่าแก่ที่สุดในชีวิตก็มีเพียงพี่สาวของแม่และลูก ๆ เท่านั้นที่ให้กำลังใจไว้ใจของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อของเธอ แล้วอย่างนี้จะให้เธอเชื่อหรือว่าความรักอย่างในละครมันมีจริง

โกหกทั้งเพ!

หญิงสาวฮึดฮัดเป็นพื้นเป็นไฟขึ้นมาทันที นึกถึงพ่อผู้ให้กำเนิดครวญไต่ก็ต้องอารมณ์เสียทุกครั้ง เธอจำพรวด ๆ เข้ามาในบ้านสวนของตัวเอง จนกระทั่งเห็นระเด่น ลูกเจ้าของคณะลิเกข้างบ้านมาทำลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่ที่ริมรั้ว ไม่บอกก็รู้ว่ากำลังจะเอากับข้าวฝีมือเร่รูกลสาวมาอ้างเพื่อเจอหน้าแม่ของเธออย่างแน่นอน

‘อย่างกับระเด่นจรรยาหลงรักนางบุษบาแน่ะ’ โอบฤทัยค่อนข้างพอใจสร้างกระแอมเสียงดังจนระเด่นยิ้มแหยแล้วหันมาฝากกับข้าวผ่านเธอแทน เพราะรู้ฤทธิ์เดชของ ‘อบเชยลูกแม่บัว’ ที่เขาลือกันไปทั้งบาง

‘ลุงฝากไปด้วยแล้วกัน พอดีเจ้าเรမ်ทำแกงเลี้ยงกุ้งสดมาร้อน ๆ อร่อยนะ กุ้งตัวโตเชียว เจ้าสิงห์มันงมมาได้’

‘ขอบคุณจะลุงเด่น เตี้ยวอบเอาไปให้แม่เอง แล้วยังเฝ้าอยู่บ้านลุงหรือเปล่าจ๊ะ’ เธอถามถึงน้องชายตัวแสบที่เป็นมือระเด่นตัวสำรองให้คณะลิเกของระเด่น

‘เตี้ยวลุงไปตามมาให้’

‘ไม่เป็นไรลุง แม่ยังไม่กินข้าวหрок พุ่มนึ่งโน่นแหละ เตี้ยวฉันมาตามไอ้เฝ้าเองนะ’

‘ให้แม่บัวมาตามก็ได้’

โอบฤทัยค่อนข้างกังวล จนระเด่นต้องล่าถอยออกไปตั้งหลักใหม่

แม้ตลอดเวลาที่ลับปีที่ผ่านมาจะยืนยันได้ว่าระเด่นจริงใจกับแม่ของเธอเพียงไร แต่เธอก็ยังไม่ยอมให้แม่ลงเอยกับใครง่าย ๆ เพราะขนาดพ่อผู้ให้กำเนิดเธอหน้าตาดี ชาติตระกูลเด่น ยังหลอกแม่เธอเป็นเมียได้อย่างง่ายดายแล้วประสาอะไรกับคนหน้าตาบ้าน ๆ รูปไม่หล่ออย่างระเด่นจรรยา

โอบฤทัยไม่ไว้ใจผู้ชายหน้าไหนทั้งนั้น ใครจะบอกว่าผู้ชายดี ๆ มีแต่ในนิยาย

แล้วละก็ โอบอุทัยจะขอค้ำให้หัวชนฝาตายไปเลย เพราะขนาดพระเอก
ในวรรณคดียังมีเมียที่ละสามสี่คน แล้วจะให้เธอปล่อยให้แม่ผู้แสนสง่าและ
บอบบางไปผจญพวกเสือสิงห์กระทิงแรดอีกครั้งนะหรือ... ไม่มีทางเสียหรือ
เธอไม่กล้าเสี่ยงให้แม่ต้องเสียใจอีกต่อไปแล้ว เพราะผู้ชายดี ๆ มันตายหมดโลก
ไปแล้ว!

๑

ความหลังของโอบฤทัย

หญิงสาวร่างเล็กในชุดเสื้อเซีตสีขาวยกกับกางเกงยีนขาสั้นเดินกระแทกเท้าขึ้นมาบนบ้านด้วยอารมณ์ที่ยังคุกรุ่นอยู่หน่อยๆ จนถูกมารดาที่กำลังนั่งเซ็ดเครื่องดนตรีไทยเงยหน้าขึ้นการาบด้วยสายตาคมกริบ คนเป็นลูกจำต้องส่งยิ้มแหยแล้วค่อยๆ เดินเข้าไปหาด้วยท่าทางพินอบพิเทาจนเกินพอดีแล้วยื่นชามแกงเลียงฝีมือที่สาวข้างบ้านไปให้มารดา

“ฝีมือเรไรลีนะ” น้ำเสียงหวานปนเศร้าของมารดาทำให้คนเป็นลูกถอนหายใจออกมาจนได้ มองแม่คร่าวๆ เธอก็เสียชีวิตแทนพ่อทุกครั้งไปก็แม่เธอทั้งสวยทั้งสง่าราวกับนางในวรรณคดีเสียขนาดนี้ กลับถูกทิ้งให้เลี้ยงลูกสองคนตามลำพัง

แต่ถึงกระนั้นก็เถอะ ต่อให้บิดาของเธอมาตามองน้องขอคืนดีกับแม่เท่าไร โอบฤทัยก็ไม่เห็นด้วย เธออยู่กับสามคนแม่ลูกมาจนชินเสียแล้ว ถ้าจะมีอีกคนเข้ามาเป็นส่วนเกินเธอก็รับไม่ได้ ยิ่งเป็นคนที่เคยทำร้ายแม่ก็ยิ่งแล้วใหญ่ ใครจะว่าเธอใจร้ายกับพ่อบังเกิดเกล้าก็ได้ เธอไม่สนเลยสักนิด ในเมื่อแต่ละคนที่ว่าเธอนั้นล้วนไม่เคยประจบเรื่องราวอย่างที่เธอและแม่ผ่านมา

“วันนี้พ่อโทร.มาหาบ่นะลูก” นุชบาปรารภ ไม่ได้สบตาลูกสาว เพราะยังคงง่วนกับเครื่องดนตรีไทยที่รายล้อมรอบตัว

“เขาโทร.มาทำไมหรือจ๊ะแม่”

“เขาห่วงเรื่องงานของลูก เห็นว่าลูกก็ใกล้เรียนจบแล้วละมัง”

“อบหางานเองได้นะแม่ ไม่อยากให้เขามายุ่งหรอก”

“ยังไงเขาก็พ่อของอบนะลูก”

“อบมีพ่อที่ไหน” ลูกสาวเปลอกระแทกเสียงด้วยความโกรธเคืองผู้เป็นพ่อ แต่พ่อสำนึกได้ว่านั่งอยู่ต่อหน้าแม่ จึงจำต้องยิ้มปะเลาะไว้ก่อน “ก็อบมีแม่ที่เป็นทั้งแม่ทั้งพ่อแล้วนี่จ๊ะ ดูลิ...อบเหมือนเด็กมีปัญหาคือหรือ”

“ยังจะให้แม่พูดอีกหรือ” บุขบาสายหน้าจันใจ เลี้ยงลูกมาเองกับมือ ทำไมจะไม่รู้ว่าโอบถุทัยทำแ่งไปอย่างนั้นเอง คนแข็งนอกอ่อนในอย่างนี้ทีสิฐิมาณะ แรงกล้าไม่น้อย

“จริงๆนะจ๊ะแม่ อบไม่ยากให้เขามาอยู่กับเราเลย อบเมื่อ”

“แม่รู้”

“เขายังพยายามจะมาต่อแแม่หรือเปล่าจ๊ะ”

“ไม่หรอก เขาโทร.มาหาอบ ไม่ก็อยากคุยกับโอง น่องกำลังจะเข้า มหาวิทยาลัยแล้วนี่ พ่อเขาอยากใหโองเรียนแพทย์ ไม่อยากให้เต้นกินรำกิน เหมือนแม่ละมัง”

“ดี ถ้าอย่างนั้นอบจะยุให้ห้องเรียนดุริยางคศิลป์ต่อ ดุชิเขาจะออกแตกตาย เลยใหม่”

“อบนี่” บุขบาตีเผียะลงบนต้นแขนกลมกลิ้งของลูก “เขาเป็นพ่อเรานะอบ”

“สิก็เหมือนไม่มีนี่จ๊ะ...โอ๊ย!” เสียงหวานใสของหญิงสาวดั่งขึ้นอีกคำรบ คราวนี้ถูกเห็บที่สีข้างแรงๆ

“พูดอย่างนี้ระวังเถอะ นรกจะกินหัวเข้าสักวัน”

“แม่ก็...ว่าแต่เขาโทร.มาหานายโองเรื่องอะไรหรือจ๊ะ”

“เขาชวนโองไปบ้านนะ” แม่ตอบทั้งที่ยังก้มหน้าก้มตาเซ็ดเครื่องดนตรีต่อไป

“อบไม่ให้โองไปหรอกจ๊ะ เตี้ยวได้โตนอย่างคราวก่อนอีก มันไม่คุ้มกันหรอก”

“เรื่องมันแล้วไปแล้วนะลูก ผูกพยาบาทใครก็ไม่ดีทั้งนั้นแหละ แล้วนี่เขาเป็นพ่อของหนูนะอบเซย”

“ไม่ได้ผูกพยาบาทนะจ๊ะแม่ อบก็แค่ปล่อยเขาไป ไม่ยุ่งกับเขาต่างหากจ๊ะ”

“ยังแถไปเรื่อยนะลูกสาวคนนี่” คนเป็นแม่สายหน้า เก็บเครื่องดนตรี

บางชิ้นลงกล่อง ส่วนพวกซอดัวงและซออุ้จ้วางเรียงกันไว้อย่างเป็นระเบียบ โดยมีลูกสาวคอยช่วยตลอดเวลาจนเรียบร้อย

“แก้วฝากขนมมาด้วยจ๊ะแม่ พอดีแม่ครัวหว่าป่าที่บ้านแก้วเกิดเอียนทำขนม เยอะแยะเลย”

“แล้วไปบ้านหนูแก้วได้งานได้การใหม่ละอบ ไหนว่าจะต้องส่งงานอาจารย์ แล้วไง”

“ได้แต่ดูละครนะลิคะ ยายแก้วนะเกาหลิลีซีม”

“ทำไมละลูก” มารดาหัวเราะขันๆ

“ยายแก้วชวนดูแต่ซีรีส์เกาหลีนะลิแม่ ดูแล้วก็ร้องไห้ร้องไห้ให้ อดไม่เข้าใจเลย ถ้ามันจะเศร้าขนาดนั้นละก็ อย่าดูเสียเลยดีกว่า”

“แก้วเขาอ่อนไหวนี่ลูก น่ารักเรียบริ่อยไปหมดทุกกระเบียด”

“ใช้สิ แม่อยากได้ลูกสาวแบบแก้วแทนอบใช้ใหม่ละ” ลูกสาวค้อนควักจนมารดาต้องละจากเครื่องดนตรีตรงหน้าขึ้นมาสบตากับลูกสาว แม้รู้ว่าโอบฤทัย ลัพยอก แต่ในฐานะของคนเป็นแม่ เธอก็ไม่อยากให้ลูกสาวคิดเห็นเป็นเช่นนั้น “ใครก็แทนที่อบของแม่ไม่ได้หรอกลูก”

“อบรู้จ๊ะ อดแค่อ้อมแม่เล่นเฉยๆ” คนเป็นลูกต้องยิ้มประจบ เพราะแลเห็นแววหม่นเศร้าในดวงตาคู่สวยหวานที่แม่กาลเวลาไม่อาจพรากของมารดาแล้ว หอมแก้มอีกฟอด “อบรักแม่ที่สุดในสามโลกเลยจ๊ะ เสียทองเท่าหัว อดก็ไม่ยอมเสียแม่บัวให้ใคร”

“ขอบใจลูก” บุชบาซบหน้าที่ซึ่มอยู่ตรงหัวตาทั้งแล้วยิ้มกับบุตรสาว “เดี๋ยวแม่ไปตามโองมากินข้าวดีกว่า”

“ไม่ต้องจ๊ะแม่ เดี่ยวอบไปตามเอง” คนอ่อนอาวุโสกว่ากุสิกุลอาสาเสียเอง เพราะไม่อยากให้แม่ไปเจอกับระเด่น ไม่อย่างนั้นตาลุงเจ้าคารมคงจะหยอดขนมจีบแม่เธอแน่นอน

“หนูมาเหนื่อยๆ พักก่อนก็ได้อบ บ้านพี่เด่นแค่นี้เอง เดี่ยวแม่ไปเอง”

“ไม่เอาจ๊ะ แม่เก็บซอเข้าที่ดีกว่า อดชุ่มซำม เดี่ยวซอของแม่เสียหายนหมด”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ เร็วๆ นะ แม่จะได้เตรียมสำหรับรอ”

“จำแม่”

หญิงสาวร่างกะทัดรัดวิ่งลงจากเรือนไทยอย่างรวดเร็ว ข้ามห้องร่อนน้ำที่กั้นระหว่างตัวบ้านและสวนมะม่วงไปที่ประตูรั้วที่อยู่ทางทิศตะวันตก เธอก็สามารถมาถึงบ้านหลังใหญ่ที่เป็นคณະลิกะของระเด่นได้

“ตัวอะไรตะคุ่มๆวะ อ้วนๆด้วย” น้ำเสียงเข้มๆแฝงความกวนประสาทตั้งขึ้นไม่ไกล ต่อให้ไม่บอกโอบฤทัยก็รู้ว่าเป็นใคร จะต้องเป็นหนุ่มตัวร้ายหน้าคมเข้มจากคณະลิกะ “หยาดเพชรแท้” แน่นนอน

“ปากเสียนะพี่สิงห์ เดี่ยวฉันก็เอามีดฟันปากเสียวรอก”

“พกมาด้วยหรืออวบ”

คนตัวอวบระยะอันตรายเข้าสะเอวแล้วชี้หน้าอีกฝ่ายอย่างเอาเรื่อง “อยากตายจริงๆ ไซ้ไหมพี่สิงห์”

“อ้าว นี่น้องอบหรือ” สิงห์ยกคิ้วยั่วสาวน้อยข้างบ้าน

“เดี๋ยวเถอะ ฉันจะแพ่นกบาลพี่ให้แยกเลย”

“ดูเหมือนเสือเลยวู๊ย” ตัวร้ายคณະลิกะล่าหน้าแล้วยิ้มขันๆ “มาตามโองละสิ”

“มันเรียนขนาดเสร็จหรือยังพี่สิงห์”

“เสร็จแล้วมั้ง เดี่ยวพี่ไปตามให้”

“ขอบใจจะพี่สิงห์” โอบฤทัยมองตามร่างสูงที่เดินห่างออกไปแล้วก็คิดสงสารตัวร้ายคนนี้เหลือเกิน เธอรู้จักเขามาตั้งแต่เด็ก สิงห์เป็นเด็กวัดที่ไม่รู้แม่ใครเป็นผู้ให้กำเนิด ความอาภัพในวัยเด็กทำให้สิงห์เป็นคนสู้อชีวิต หนักเอาเบาสู้อยืนด้วยลำแข้งของตัวเองมาตลอด ไม่ยอมให้ใครมาเอาเปรียบ เคยขึ้นชกมวยตามงานวัดแลกเงินมาแล้ว ทำให้ภาพพจน์ของสิงห์ในวัยฉกรรจ์คือนักเลงหัวไม้แต่ใครเลยจะรู้จักจิตใจที่แท้จริงของผู้ชายร่างสูงใหญ่ใบหน้าคมเข้มดุตันคนนั้นว่าความจริงแล้วเขาเป็นคนดีมากเพียงไร

“มาแล้วอวบ”

ร่างสูงใหญ่สมชายชาติศรีของตัวร้ายหน้าเข้มประจำคณະลิกะเดินกลับมาพร้อมกับ

ร่างสูงผอมของเด็กหนุ่มอีกคน นั่นก็คือควาหรือนายโอง น้องชายเพียงคนเดียวของโอบฤทัยนั่นเอง

“แม่ให้มาตามไปกินข้าวแล้วโอง”

“เพิ่งจะกินขนมฝีมือพี่เราไปเองนะพี่อวบ”

“ก็รู้อยู่ว่าแม่จะกินข้าวตอนนี้ แยกเห็นแก่กินเหมือนเดิมนะไอ้โอง”

“โห” เด็กหนุ่มครางประท้วง “นี่ก็บ่นจัง”

“หรือแกล้งหือกะพี่” โอบฤทัยเฝ้าสะแอมองน้องชายตาดู

“ใครจะกล้าละ เตี่ยวนางยักษ์ขมุขี้ได้เอาตาย” ควาหรือกระบิกระซิบกระซาบกับสิ่งที่แต่มีหรือที่คนพูดอย่างโอบฤทัยจะไม่ได้ยิน

“ไอ้โอง!”

“ไปแล้วคร้าบแม่คร้าบ” เด็กหนุ่มยกคิ้วทลิวตากับสิ่งหรืออย่างรู้กันแล้วเดินตามพี่สาวไปแต่โดยดี แต่ก็ยังไม่วายทะเลาะกันไปตลอดทาง

“คุณอินน์เขาโทร.มาหาแคะโอง รู้หรือเปล่า” ‘คุณอินน์’ ที่หญิงสาวกล่าวถึงแท้จริงแล้วคือพ่อบังเกิดเกล้าของตัวเอง แต่ก็ไม่มีเลยสักครั้งที่เธอจะเอ่ยเรียกผู้ชายคนนั้นว่า ‘พ่อ’

“ทำไมพี่อวบไม่เคยเรียกพ่อว่าพ่อ”

“แกลงเด็กแคะโอง ไม่เข้าใจหรอก” ใบหน้าของคนเป็นพี่เรียบเฉย แต่ควาก็ไม่ทันสังเกตเห็น เพราะความมืดที่รายล้อมรอบตัวระหว่างทางเดินกลับไปบ้านของตัวเอง

สำหรับโอบฤทัยแล้ว อินน์ไม่เคยมีความหมายอะไรในชีวิตเธอเลย เขาก็แค่ผู้ชายที่ทำให้เธอและน้องชายเกิดมาเท่านั้น แต่ไม่เคยให้ความรัก ความเห็นใจ ไม่มีความยุติธรรมให้เธอและแม่เลย แล้วอย่างนั้นจะให้เธอนับถือผู้ชายที่ดีแต่ไข่ทิ้งไข่ขว้างอย่างนั้นหรือ

เธอยังจำวันที่ตัวเองเกือบตายได้ ตอนนั้นเธออายุแค่ ๑๔ และได้ชื่อโอบฤทัยอย่างวันนี้ ‘อุมิลลา’ คือชื่อจริงของเธอ แต่ชื่อนั้นคงจะไม่ถูกโฉลกเท่าไร เพราะเด็กหญิงอุมิลลาเจ็บป่วยกระเสาะกระแสะมาตั้งแต่เด็ก มาเป็นหนักเอาตอนนี้เอง เธอคิดว่าเธอคงจะตายไปแล้ว แต่ก็รอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์

เพียงเพราะการเปลี่ยนชื่อเท่านั้น เด็กหญิงอยากเจอพ่อ อยากกอดพ่อ แต่พ่อของเธอกลับมากับลูกและภรรยาอีกคน ซ้ำร้ายลูกสาวคนใหม่ยังด่าเธอว่าลูกเมียน้อยอีก

หลังจากนั้นโอบถุทัยก็ไม่เรียกอีกนั่นว่าพ่ออีกเลย...

ความทรงจำนั้นทำให้หญิงสาวน้ำตารินจนได้ แต่เธอก็ชิงปาดมันทิ้งไปเสียผู้ชายอย่างนั้นไม่สมควรให้เธอใส่ใจเลยแม้แต่นิดเดียว

“ไม่รู้สิ พ่อชอบชวนโอง์ไปบ้าน”

“แล้วแกก็อยากไปละสิ”

“ไม่หรอก” วงแขนกว้างของน้องชายโอบกอดพี่สาวไว้ขณะที่เดินข้ามสะพานไม้ข้ามท้องร่องกลับเข้าไปในบ้าน “อยู่กับแม่กับพี่อวบก็ได้อยู่แล้ว ไม่อยากไปไหนหรอก”

“พูดดีนี่” หญิงสาวสลัดความรู้สึกเศร้าหมองออกจากใจ ป่วยการจะคิดถึงคนอย่างนั้น จึงได้ฝืนยิ้มกระซำน้องชาย “อยากได้อะไรอีกล่ะโอง์”

“ไม่เอาอะไรทั้งนั้นแหละพี่อวบ” คำวิดิ้งพี่สาวเข้ามากอดแน่น “ขอขึ้นค่าขนมอีกร้อยหนึ่งสิพี่”

“โดนตบสักร้อยทีก่อนไหมไอ้โอง์!” พี่สาวถองเข้าไปใส่จนเด็กหนุ่มตัวอริบปล่อยมือจากพี่สาวแล้วยกมือกุมท้องร้องโอดโอยเกินจริง

“พี่จะฆ่าผมหรือ”

“มากไปแล้วโอง์” มือบอบบางดึงน้องชายขึ้นมา “แกไปเล่นระนาดให้ลุงเด่นรู้จะได้ค่าจ้างมาเยอะ”

“เนสิ ค่าจ้างที่เป็นลูกแม่บัวด้วยละ”

“เมื่อไหร่ลุงแกจะเลิกยุ่งกับแม่เรานะ” โอบถุทัยได้แต่ถอนหายใจ ตัวเองกันท่าแม่มาตั้งแต่เด็ก แต่ระเด่นก็ยังไม่วะเลิกความพยายามเสียที

“ลุงเด่นเขาก็คนดีนี่พี่อวบ”

“ดี...แต่ไม่ยอมให้ยุ่งกับแม่”

“รังเกียจที่ลุงเด่นไม่หล่อหรือ”

“เปล่า” หญิงสาวสายหน้า “กลัวแม่จะเจออย่างคุณอินนี่อีก ปล่อยเขา

ไปเถอะ แกเองก็เหมือนกันนะไอ้โง่ ไปเรียนขนาดบ้านนั้นอย่าไปสนินให้มาก
เดี๋ยวเขาจะใช้เป็นสะพานเป็นม้าเร็วส่งมาหาแม่”

“โธ่พี่อวบ โง่ไม่โง่ทรอกน่า”

“แต่ก็ไม่ฉลาด”

“โธ่” น้องชายหัวเราะเสียงดังกังวานไปทั้งสวนมะม่วง แต่ก็คร้านจะต่อปาก
ต่อคำกับพี่สาว “เอาเถอะ ชี้ก็เกี่ยวเถียงกับพี่อวบแล้ว เข้าบ้านเถอะ เริ่มหิว”

“ไหนว่าเพิ่งกินขนมฝีมือพี่เริง”

“ผมมันเด็กวัยกำลังกินกำลังนอนนะพี่อวบ”

“อวบ” คนเป็นพี่ย้ำด้วยท่าทีเหนื่อยหน่าย ชื่อเล่นของเธอจริงๆ คือ
‘อวบเซย’ แต่เธอก็จะชอบแทนตัวเองสั้นๆว่า ‘อวบ’ ทำไปทำมากลับถูกเรียกว่า ‘อวบ’
ตามลักษณะรูปร่างไปเสียได้

“อะ อวบก็อวบ” คาวิเถียงไม่ออก

“แก้วฝากขนมมาด้วยนะ ชอบไม่ใช่หรือ”

น้องชายตัวแสบกระหึ่มยิ้มถูกใจ

“เก็บอาการหน่อยก็ได้โง่”

“พี่แก้วเขาน่ารักดีนะพี่อวบ”

“หัวเท่ากำปั้น ริจะจับสาวเธอไอ้โง่”

“โธ่...คนอื่นเขามีแฟนกันหมดแล้วนะ”

“ยายกิมจิละ” พี่สาวสัพพอก กิมจิที่เธอพูดถึงก็คือแม่หนูกิมลั้ง ลูกสาว
คุณนายเจง เจ้าของตลาดที่เป็นแม่ยกตัวจริงเสียงจริงของคณะลิเกหยาดเพชรแท้

“โห่พี่อวบ หมวยอย่างนั้นผมไม่ชอบ ชอบสาวหน้าไทยๆ น่ารักๆมากกว่า”

“เกลียดอย่างไรจะได้ออย่างนั้นนะโง่”

“ถ้าอย่างนั้นพี่อวบก็จะได้แฟนในเร็ววันนี้ละสิ!”

“หน้อย...ไอ้โง่!” คนตั้งปณิธานไว้ว่าจะไม่มีแฟนเจอไม่มาจะขำ
น้องชาย แต่เด็กหนุ่มก็ชิงวิ่งหนีไปก่อนแล้ว เพราะรู้ฤทธิ์ ‘อวบเซย’ ลูกแม่บัว
ดีกว่าใคร ขนาดตอนเด็กๆ แล้วดี๊ดีมากๆ พี่สาวยังเคยตีเสียตกบ้านมาแล้ว

เสียงอะอะของสองพี่น้องวิ่งซบกันมาตลอดทางจากสวนมะม่วงจนมาถึงตัวบ้าน ทำให้ผู้เป็นแม่ต้องเดินมาที่ชานเรือนไทยแล้วมองต้นตอของเสียงที่อยู่หน้าบ้านได้ ขึ้นบ้าน คาวินั้นเอาแต่วิ่งหนีพี่สาว แต่โอบอุทัยนี่รีรายกว่า เพราะในเมื่อมีกิ่งมะม่วงขนาดเหมาะมืออยู่ด้วย

“อบ หยุดเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

มือที่กำลังเงือง่าเตรียมจะขว้างใส่น้องชายซงักเพราะน้ำเสียงเหี้ยมขาดของมารดา ยิ่งเห็นใบหน้าสวยหวานอย่างไทยกำลังโกรธเกรี้ยว คนเป็นลูกก็ยิ่งใจฝ่อ ร้อยวันพันปีแม่ไม่เคยโกรธอะไรกับใครเขาเลย แต่เธอจุดชนวนเข้าให้เสียแล้ว

“เอาไม่มาขว้างน้องแบบนั้นได้ยังไง หัวร้างข้างแตกไปจะคุ้มไหม”

“แต่อบก็ยังไม่ได้ขว้างนี่แม่”

“แม่ต้องรอให้อบขว้างน้องจนหัวแตกก่อนหรือ”

ลูกสาวเม้มปากแน่น เธอไม่ได้จะขว้างน้องชายจริงๆ ลักหน้อย ก็แค่เล่นกันเท่านั้นเอง แต่เหมือนมารดาจะไม่สนใจ

“แม่ไม่อยากจะให้ลูกทะเลาะกัน”

“พี่อบเขาล้อเล่นนะแม่ โอง่ไปกวนประสาทพี่เขาก่อน”

“แม่รู้ แต่แม่อยากให้ลูกรักกัน ไม่อยากให้ใครคนใดคนหนึ่งถึงกับเลือดตกยางออกเพราะฝีมือใครอีกคน พี่น้องกันเองทั้งนั้น ตีกันจนเลือดนองคนเขาจะว่าแม่สอนลูกไม่ดีนี่สิ”

“แม่” ลูกทั้งสองคนหน้าเหยแล้วก็ลงใจไหว้มารดาพร้อมๆ กัน

“ต่อไปจะไม่เล่นอย่างนี้แล้วจ๊ะแม่ อบรู้ว่าแม่เป็นห่วง”

“โอง่ก็จะไม่แก้งพี่อบแล้วครับแม่”

“ขอบใจลูก” บุชบาค่อยยิ้มออก แล้วอ้าแขนรับลูกๆ ทั้งสองเข้ามากอดไว้แน่น

“อobrักแม่จ๊ะ” ลูกสาวอ้อนแล้วหอมแก้มแม่พอดีใหญ่

“โอง่รักแม่มากกว่าพี่อบอีกครับแม่” น้องชายเกทับพี่สาวแล้วหอมแก้มอีกข้างที่เหลือของแม่เช่นกัน ไม่สนใจแววตาขวางๆ ของพี่สาวเลย

“เอาหน้านะไอ้โง่” โอบฤทัยเช่นเขี้ยว

“คงต้องเอาหน้าละพ็อบ เพราะเอาตัวสู้พ็อบไม่ได้ โง่ตัวเล็กกว่าพ็อบตั้งเยอะ”

“ไอ้เด็กปากเสีย!”

“พอแล้วลูก พอแล้วๆ” บุขบาหัวเราะอย่างจ๊กจี้เพราะถูกลูกชายลูกสาว รุมหอมแก้มติดกันซ้ำๆจนซ้ำ เสียงหัวเราะของสามแม่ลูกดังก้องไปทั้งบ้านสวน

แม้ว่าจะขาดผู้นำครอบครัว แต่บุขบาก็เป็นหลักให้ลูกทั้งสองเสมอมา นางพยายามเลี้ยงบุตรทั้งสองอย่างดีที่สุดที่สุด รู้ว่าลูกขาดอะไรก็พยายามเติมเต็มสิ่งนั้น เป็นทั้งพ่อและแม่ให้แก้วตาดวงใจทั้งสองจนกระทั่งเติบโตใหญ่มาได้ทุกอย่างวันนี้

“ไปกินข้าวกันเถอะลูก แม้ว่าแม่เริ่มหิวแล้ว มัวหอมกันทั้งคืนมันไม่อึ่มนะลูก”

“ถ้าอย่างนั้นแม่อยู่เฉยๆเลยนะจ๊ะ เตียวอบกับโอง์ทำเอง”

“คิดถึงพี่ไก่อะพ็อบ” คำวิหมายถึงลูกชายของศกุนตลา พี่สาวของแม่ ซึ่งทั้งสองย้ายออกจากบ้านไปได้หลายปีมาแล้ว เหตุเพราะศกุนตลาพบรักกับชาวอเมริกันจนอพยพถิ่นฐานไปอีกซีกโลก ทั้งบ้านเรือนไทยและสวนมะม่วงให้กับบุขบาน้องสาว

“เดือนหน้าก็กลับมาแล้วนี่ลูก” บุขบาเปรยขณะช่วยลูกๆตั้งโต๊ะ

“พี่ไก่อะมาทำไมหรือจ๊ะแม่”

“ป่ากุนคงคิดถึงเราสองคนละมัง” คนเป็นแม่ยิ้มซันๆ นึกไปถึงเมื่อสิบปีก่อน สามคนอยู่ด้วยกัน ตาไก่อ๋ ยายอบ และนายโอง์ มักจะถูกเรียกแบบรวมๆว่าไก่อ๋โอง์

“ป่ากุนกลับมาทีนะแม่ อดคิดถึงพี่ไก่อ๋ กลับมาอบจะทำไก่อ๋โอง์ของแท้ให้กินเลย”

“ปานนี้พี่ไก่อ๋ได้แฟนเป็นสาวฝรั่งไปแล้วมัง” คำวิยิ้มเจ้าเล่ห์ “อีเมลบอกให้หามาเพื่อผมด้วยดีกว่า”

“น้อยๆหน่อยนายโอง์ ยังเรียนอยู่นะเรานะ ดูอย่างพี่เป็นตัวอย่างสิ

เรียนจนจะจบแล้วยังไม่มีแฟนเลยนะ”

“พี่อบจะขึ้นคานนี่”

“ไอ้!”

“พอเลยๆ” มารดาต้องรีบห้ามทัพอีกครั้ง “แม้ว่ากินข้าวต่อดีก็ว่านะลูก เสร็จแล้วค่อยทะเลาะกัน”

“นั่นสิ ผมไม่ได้หาเรื่องเลยนะ พี่อบนะซีโมโห”

โอบอุทัยมองหน้าน้องชายอย่างคาดโทษ แต่ก็ไม่อยากถูกมารดาดุอีกรอบ จึงได้แต่ข่มใจไว้แล้วรีบก้มหน้าก้มตากินข้าวจนหมด

หลังจากที่กินข้าวและอาบน้ำอาบท่าเรียบร้อยแล้ว สามแม่ลูกก็นั่งอยู่ที่ซ้านเรือน พุดคุยเรื่องแต่ละวันที่ผ่านมา บุชบาคุยเรื่องที่จะมีเด็กมาขอเรียนขิมกับโอบอุทัย ด้วย ส่วนควาวีก็เล่าเรื่องเรียนระนาดกับระเด่นให้ฟังจนโอบอุทัยเบ้าปากเพราะ ไม่อยากได้ยินเรื่องของคนที่มาจีบแม่เท่าไร

“อบ น้องที่มาสมัครเรียนเขาอยากเป็นอังศุมาลินนะลูก คงจะขอเรียน เพลงนางครวญก่อนเลย อบเอาขิมมาตีให้แม่ฟังหน่อยสิ”

“ได้เลยจ๊ะแม่” หญิงสาวรับคำอย่างยินดี เพราะอย่างน้อยก็ไม่ต้องคุย เรื่องของระเด่นต่อให้รำคาญหูอีกด้วย เธอลุกขึ้นไปเอาขิมคางหมูลิบเอ็ดหย่อง ที่เก็บไว้อย่างดีในห้องนอนออกมา เปิดหีบขิมแล้วตั้งเครื่องดนตรีตรงหน้ามารดา

“แม่ร้องสิจ๊ะ เดี่ยวอบจะตีเอง”

“เอาอย่างนั้นหรือ แม่ไม่ได้ร้องนานแล้วนะ”

“ดีสิแม่” ควาวีสนับสนุน แล้ววิ่งไปหยิบฉิ่งกำกับจังหวะเรียบร้อย

“เอาอย่างนั้นก็ได้ แม่ร้องรอบเดียวนะ แล้วอบตีนางครวญเถาให้แม่ฟัง หน่อย ไม่ได้ฟังนานแล้ว ไม่ต้องเล่นให้มันถูกหลักหรือกะ แม่อยากฟังอบ ตีเพลงเถาสักเพลงมากกว่า”

“ได้เลยจ๊ะ”

โอบอุทัยยิ้มหวาน สองมือถือไม้ขิมแล้วยกขึ้นพนมจรดหน้าผากเป็นการ ไหว้เครื่องดนตรี จากนั้นจึงจรดปลายไม้ลงกับสายขิมแล้วบรรจงตีลงไปเบาๆ

“โอ้วบ้านนี้พระพี่เจ้า   จะโคกเศร้ายัญจนทวนหา
ตั้งแต่ไปแก่งสัยมา   ไม่เห็นชนิษฐาในถ้ำทอง”

น้ำเสียงหวานเยือกเย็นของบุษบาตังกังวานไปทั้งชานเรือน คละเคล้าไปกับเสียงขิมของโอบอุทัยที่ตีกรอไปเบาๆ กระทั่งจบ โอบอุทัยจึงบรรเลงท่วงทำนองเศร้ายัญจนของเพลงนางครวญสามชั้น

“พระจะแสนโคกสร้อยละห้อยให้   ร้อนราชฤทัยหม่นหมอง
ดั้นดั้นคว่ำเที่ยวหาน้อง   ทุกประเทศเถื่อนท้องพนาลี”

เนื้อเพลงนางครวญชั้นที่สองจบลง เสียงขิมไพเราะของโอบอุทัยก็ตังกังวานไปทั่วบ้านสวนเป็นจังหวะสองชั้น

“อกเอ๋ยทำไฉนจะได้รู้   ว่าน้องอยู่ประมอดตันกรุงศรี
แม่นใครทูลแกล้งแจ้งคดี   เห็นทีจะรีบมาด้วยอาลัย”

เนื้อเพลงนางครวญจังหวะหนึ่งชั้นจบลงที่สุด จากนั้นมือขิมคนเก่งจึงบรรเลงเพลงทั้งหมดอีกครั้ง

ในคืนพระจันทร์ทรงกลด ในบ้านสวนของนางบุษบาตังกังวานไปด้วยเสียงขิมเพลงนางครวญเถาทั้งสามชั้น เสียงกรอขิมเป็นจังหวะสม่ำเสมอและลูกเล่นแพรวพราวครบถ้วน ทั้งการสะบัดขิม การกรอขิม และการสะเดาะขิม บ่งบอกว่าผู้เล่นมีความชำนาญและมีฝีมือหาตัวจับยากคนหนึ่งทีเดียว

โอบอุทัยนั่งพับเพียบตัวตรง สองมือตีสลับซ้ายขวาลงไปบนสายลวดทองเหลืองที่เกิดเป็นเสียงไพเราะหวานล้ำลิ้นไหลไปตามทำนองเพลงดังสายน้ำที่ไหลเอื่อยเย็นใจ สะกดผู้ชมเสียจนอยู่หมัด นางบุษบามองบุตรสาวคนโตด้วยแววตาชื่นชม เสียงขิมของโอบอุทัยตังกังวานใสไพเราะจับใจเป็นที่สุด ไม่เสียชื่อแชมป์เดี่ยวขิมของประเทศเลยแม้แต่น้อย

“จบแล้วหรือลูก” คนเป็นแม่ถามหลังจากที่โน้ตตัวสุดท้ายจบลง

“แม่เคลิ้มทุกทีเลยนะจ๊ะ” ลูกสาวสัพยอก ไหว้เครื่องดนตรี วางไม้ลังเตรียมจะเก็บขิม แต่แม่ก็รั้งไว้เสียก่อน

“อีกเพลงไม่ได้หรือลูก แม่ไม่ได้ฟังอบเล่นเพลงไทยหวานๆมานานแล้ว”

“แม่อยากฟังอะไรละจ๊ะ”

“คำหวานได้ไหมพี่อบ” คาวียิ้มระรื่น “เดี๋ยวโองจะหัดซออยู่เพลงนี้ไว้
จิบสาว”

“พอเลย” พี่สาวแหวกลับ ภาพพจน์กุลสตรีไทยใจงามอย่างเมื่อครู่หายไป
ทันที

“อบรู้ไหม เวลาอบเล่นซิม อบสง่าที่สุดเลย เหมือนนางในวรรณคดี
ไม่มีผิด”

“เรื่องอะไรละจ๊ะแม่ วันทองไม่เอานะ”

“เด็กบ้า” บุชบาเหน็บสีข้างลูกสาวอย่างมันเขี้ยว

“โธ่แม่ อย่างพี่อบนี่ต้องเรื่องอะไรดีที่นางเอกไม่มีผัวนะ อยู่บนคานไปเลย”

“ปากไม่ดีนะโอง” พี่สาวค้อนควักแล้วหันมาหามารดา “อบไม่อยากเป็น
นางเอกในวรรณคดีหรือแม่ แต่ละคนนะอาภัพทั้งนั้น พระเอกลิดี มีเมียที่ละ
สามสี่คน พุดแล้วนะโมโห” หญิงสาวทำเสียงขึ้นจมูกอย่างไม่พอใจ

“พระเอกดี ๆ ก็มีลูก พระรามไง ฝ้าตามหานางสีดาทว่าจะได้กลับมา
ครองรักกัน”

“ไม่เอาหรือ” ลูกสาวหน้าง้ำ “รอนานจนแห้งเหี่ยวตาย แม่จำไม่ได้
หรือจ๊ะว่าพระรามนะไม่เชื่อใจนางสีดาด้วยนะ จนนางสีดาต้องลุยไฟเลย”

“จั้นหนูมานไหมพี่อบ”

“ไม่เอา!” พี่สาวแหวัดเข้าไป “นั่นมันลิงนะ”

“จั้นต้องพระลักษมณ์” มารดาเสนอ

“เอ...คนนี้น่าสนนะจ๊ะแม่” โอบฤทัยทำหน้าที่พ่อฝัน “อย่างน้อยก็ดีกว่า
พระรามนะจ๊ะ”

“ดีกว่ายังงี้ลูก ยังงี้ก็ต้องออกศึกกรุงลงกาเหมือนกัน”

“ไม่ใช่อย่างนั้นจ๊ะ อบหมายถึงดีกว่าเพราะพระลักษมณ์ตัวสีทองไม่ใช่
หรือจ๊ะ แต่พระรามตัวเขียว ถ้าออกมาจริงๆนะ อบนี่ถึงฮัลลั้จะ ยอดมนุษย์
ตัวเขียวจอมพลัง”

บุชบาโคลงศีรษะเหน้อยใจกับความคิดของลูกสาว แต่ก็คร้านจะต่อปาก
ต่อคำด้วย จึงยกสำรับที่กินแล้วเก็บจนเรียบร้อยแล้วหันมาหาบุตรชาย “วันนี้

เวรโง่งล้างานนะลูก ให้พี่อบไปทำงานต่อ”

“แอบอู้่านนิยายนะสิครับแม่”

“ฉันต้องส่งรายงานยะ!”

“เฮ้อ...แม่ละปวดหัว” คนเป็นแม่กลั่นหัวเราะไว้ไม่ได้อีกแล้ว เวลาลูกๆ อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันที่ไร บ้านไม่เคยเงียบเลย เพราะจะมีเสียงเถียงกันไปโต้กันมาตลอดเวลา

“ไอ้โง่งไปล้างานเลย ฉันจะไปทำงานต่อละ”

“ถ้าแอบอ่านนิยายอีกขอให้ขึ้นคาน” น้องชายแข่ง

“ถ้าพูดมากอีกคำเดียวขอให้แแก่เป็นหมัน”

“โห่พี่อบ ไม่ยุติธรรมเลย” แล้วเด็กหนุ่มก็เดินกระแทกเท้าลงไปในส่วนครัวใต้ถุนบ้านแล้วล้างานตามหน้าที่ ปล่อยให้พี่สาวและแม่นั่งคุยกันต่ออีกหน่อยก่อนจะแยกย้ายกันไปนอน

“คืนนี้พระจันทร์ทรงกลดนะลูก” ใบหน้าสวยสง่าสมวัยของบุษบาแหงนหน้าขึ้นมองพระจันทร์ “แสดงว่าวันนี้เป็นวันดี”

“แม่จะอธิษฐานอะไรละจ๊ะ”

“แม่ไม่ต้องการอะไรแล้วอบ แค่มือบกับโองแม่ก็พอใจที่สุดแล้ว จะหวังก็แต่อบเท่านั้น อยากรึเสียอบก็เป็นผู้หญิง แม่หวังว่าถ้าวันหนึ่งแม่ต้องตายไปแล้วอบจะอยู่ยังไง”

“แม่อย่าหวังสิ อบอยู่คนเดียวก็ได้না”

“อบเป็นผู้หญิง แม่อยากให้อบลืมเรื่องพ่อไปเสีย แล้วเปิดใจกว้างให้คนดีๆ ลักคนได้ก้าวเข้ามา”

“ไม่มีคนดีเหลือแล้วละจ๊ะแม่” ลูกสาวสายหน้า รอยยิ้มเย้ยหยันปรากฏบนริมฝีปากจิ้มลิ้มของสาวเจ้า

“อบจะรู้จักใครก็คนกันเชียวลูก”

“อบไม่อยากจะเรื่องนี้แล้วจ๊ะแม่” เหมือนเดิมทุกครั้ง ถ้ามารดาพูดเรื่องนี้ที่ไร โอบฤทัยจะต้องบ้ายเบี่ยงทุกครั้ง จนคนเป็นแม่ได้แต่ถอนหายใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปแล้ว เพื่อจะให้ลูกสาวยอมทิ้งความหลังเกี่ยวกับพ่อผู้ให้กำเนิดไปเสีย

“อย่างนี้ทุกครั้งเลยนะลูก”

“แม่จำ ออบอยากให้คุณเชื่อใจออบนะจ๊ะ ออบยังไม่คิดจะมีใครตอนนี่เพราะห่วงนายโองหรือจะส่งน้องเรียนจบเมื่อไหร่ ถ้ามีใครมาจีบ ออบจะลองดูนะ”

“คุณปรารถนาอะไรลูก”

ลูกสาวสายหน้าพริต “ไม่ดีกว่าจะ ออบไม่อยากยุ่งกับเขา เขาไม่ใช่พระเอกของออบ”

“ออบนะจะรอพระเอกในนิยายมาง้อหรือไง”

“ออบไม่เพื่อเจอขนาดนั้นหรือจะแม่” หญิงสาวยิ้มขึ้น เรื่องราวระหว่างแม่กับพ่อทำให้เธอรู้ว่าชีวิตจริงมันเหมือนในนิยายที่ไหน มารดาของเธออึดอัดกับน้องชายหอบผ้าหิมมา คนที่ได้ชื่อว่าเป็นพ่อของเธอยังไม่เห็นจะตามมาแต่อย่างใด ทั้งให้แม่แคว้งคว้างอยู่นาน หอบลูกสาววัยสามขวบกว่าตระกะกำล้าปากอยู่นาน ถ้าไม่ได้ป้าคุณตลา เธอก็ไม่รู้เลยว่าตัวเองและน้องชายจะสวีนนี้ใหม่

“เฮ้อ...แม่ทำให้ออบกลายเป็นคนอย่างนี้สินะลูก”

“ไม่ใช่หรือจะแม่ ถ้าจะโทษใครสักคนละก็ โทษเขา คนนั้นดีกว่าจะ”

“บาปนะออบ เขาเป็นพ่อของหนูนะลูก”

ลูกสาวยกไหล่คล้ายจะไม่แยแสอะไรทั้งสิ้น “ออบไปทำรายงานต่อดีกว่าแม่รีบเข้านอนเสียจะ”

“ฝันดีนะลูก”

“ฝันดีจะแม่ รักแม่นะ” ลูกสาวหอมแก้มมารดาพอดีใหญ่ และมารดา ก็หอมตอบ

“เจอกันพรุ่งนี้ะลูกรัก”

โอบฤทัยแยกกับแม่แล้วก็ตรงเข้าห้องนอนทันที หญิงสาวกางหนังสือรวมเกียรติฉบับร้อยแก้วขึ้นอ่าน เปิดคอมพิวเตอร์แล็ปท็อปเพื่อทำไฟล์นำเสนออาจารย์ด้วย ระหว่างนั้นก็นั่งคุยกับแก้วกัลยาเรื่องงานที่ทำคู่กัน แล้วก็พบว่าฝ่ายนั้นทำจนเสร็จแล้วและส่งมาให้เธอตรวจทานงานให้เรียบร้อย

หญิงสาวจึงนั่งตรวจงานที่จะต้องส่งอีกราวๆ สองชั่วโมงก็เสร็จ หันไปมองนาฬิกาก็พบว่าเป็นเวลาห้าทุ่มพอดี โอบฤทัยจึงเข้าไปอาบน้ำแล้วกลับมาอ่าน

รามเกียรติ์ที่เปิดค้างไว้

“พระลักษมณ์กำลังถูกหอกโมกษศักดิ์ของกุมภกรรณพอดิ” ดวงตาคู่กลมโตโล่เรียงไปตามตัวหนังสือ ในใจก็คิดตามไปด้วย นำสงสารพระลักษมณ์ที่ต้องช่วยพี่ชายสู้ศึกทศกัณฐ์ทั้งที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเองเลย และพระรามก็ไม่ใช้ลูกแม่เดียวกันด้วย แต่ทำไมพระลักษมณ์ถึงได้มีความจงรักภักดีกับพี่ชายได้ถึงเพียงนี้

“แห่ม...นี่สิพระเอกตัวจริง ถ้าได้เจอสักหน่อยนะ ใช้อ้อมยอมลงจากคานเลยละ” เธอกล่าวคะนองปากอย่างไม่คิดอะไร ทว่าเมื่อสิ้นน้ำเสียงหวานนั้น จู่ๆ ก็เกิดลมพัดแรงเข้ามาทางหน้าต่างจนกระดาศที่วางไว้บนโต๊ะปลิวว่อนไปทั่วห้อง โอบอุทัยพวาตามไปเก็บแทบไม่ทัน ก่อนจะรวบรวมกระดาศลงแพ้มเอกสารแล้วมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเอาเรื่อง

“จะพัดมาไม่บอกไม่กล่าวกันเลยนะคุณลม” หญิงสาวบ่นกับลมกับฟ้า แล้วเหม่อมองไปที่พระจันทร์ทรงกลดสวยงาม เธอเป่าลมหายใจออกจากปาก ปิดหน้าต่างห้องให้เรียบร้อย กลับไปนอนอ่านรามเกียรติ์บนเตียงต่อ แล้วก็ผล็อยหลับไปอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

๒๓

ปาฏิหาริย์

“ยามยลชมโฉมนวลพักตร์   ที่รักน้องนางมิห่างหาย
เสน่หาตราบสิ้นชีวาวย   ที่มีคิดลयरักเจ้าเฝ้าเคียงนาง”

น้ำเสียงนุ่มทุ้ม

ของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นใกล้หู จนหญิงสาวที่นอนหลับอุตุมาทั้งคืนชักเริ่มรำคาญ ด้วยคิดว่าเป็นคนละลิเกของตาลุงข้างบ้านแน่นอน นี่จะมาซ้อมบทลิเกอะไรตอนนี่ โอบอุทัยคิดอย่างหงุดหงิด เธอพลิกกายหันน้ำเสียงนั้นแล้วคิดว่าหมอนอีกใบหมายจะเอามาปิดหู แต่น้ำแปลกที่เธอยกมันไม่ขึ้น รวาก็บว่ามิไครนอนทับอยู่กระนั้น หญิงสาวชะงักแล้วพลิกตัวกลับมาทันที คราวนี้ดวงตาคูโตเบิกกว้าง เธออยากจะร้องออกมาดังๆ แต่ก็ร้องไม่ออก

มีผู้ชายเข้ามานอนอยู่ร่วมเตียงกับเธอ!

โอบอุทัยอยู่ในอาการช็อกจนอ้าปากค้าง หัวใจคล้ายจะหยุดเต้นไปเสียเดี๋ยวนั้น เธอกวาดตามองผู้ชายที่นอนทอดกายอยู่เคียงข้างตั้งแต่สี่ระชะจรดปลายเท้า เขาเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่ผู้มีใบหน้าหล่อเหลาคมคายราวกับไม่ได้มีตัวตนอยู่จริงบนโลกใบนี้ ถ้าบอกว่าเขาเป็นเทวดาเธอก็เชื่อ ผิวของเขาขาวออกเหลืองนัยน์ตาคมปลาบเป็นประกายหวานซึ่ง จนหัวใจของโอบอุทัยหล่นลงไปกองอยู่ที่ตาตุ่ม แต่พอตั้งสติได้ก็รีบผุดลุกขึ้นมาทันทีแล้วผลักคนร่างสูงให้ออกห่าง

“คุณเป็นไครเนี่ย” เจ้าของน้ำเสียงหวานกระซิบต่ำ เพราะไม่อยากจะให้คนที่ทั้งบ้านแห่กันเข้ามาในห้องของเธอตอนนี่

“เจ้าเรียกข้ามาที่นี่หรือนวลพัคค์ พี่ประจักษ์บ้านเมืองเจ้ามิเคยเห็น”

“เจ้า...ข้า” โอบฤทัยทำหน้าที่พิทักษ์พิพวน สรรพนามสมัยพระเจ้าเทายังไม่ประสูติยังมีคนใช้อยู่อีกหรือ ไหนจะคำพูดคล่องจองเจ้าบเจ้ากลอนนี่อีก ลีเกหลงโรงที่ไหนดีกละ!

“นี่ชีว้าข้าสิ้นใจไปแล้วหรือ หรือเจ้าคือนางอัปสรสวรรค์”

‘เออ ฉันนี่แหละปวดหัวจะตาย’ เจ้าของห้องมองผู้ชายที่แต่งตัวด้วยชุดโขนตัวพระอย่างไม่วางใจนัก ไม่รู้ว่าเขาเข้ามาในห้องนอนของเธอได้อย่างไร ในเมื่อหน้าต่างทุกบานถูกปิดสนิท และเธอก็ปิดประตูลงกลอนห้องนอนอย่างแน่นหนากับมือตัวเองด้วย

‘หรือว่าฉันจะกำลังฝัน’

คนตัวเล็กฉุกคิดขึ้นมาได้ ใช่แล้ว...เธอกำลังฝันแน่นอน แคนนอนแล้วตื่นขึ้นมาใหม่เขาก็จะไม่อยู่ที่นี่แล้ว เธอจะใช้ชีวิตอย่างสงบสุขเหมือนเคย แต่...

ฝ่ามือกร้านของผู้ชายตรงหน้าเอื้อมมาแตะข้อมือของเธอ โอบฤทัยสะดุ้งวาบ ไอร้อนจากฝ่ามือเขาบ่งบอกว่านี่คือเรื่องจริง ผู้ชายคนนี้มีตัวตนอยู่ข้างหน้าเธอจริงๆ!

“ชะ...คุณ คุณเป็นผีหรือ”

“สิ่งที่ถามนั้นหมายความอย่างไรเล่า ไยตัวเจ้าทำหน้าที่ตาราวเห็นผี” ผีหนุ่มหน้าคมถามกลับ

“ผีไ้ คุณต้องเป็นผีแน่ๆ” หญิงสาวดึงมือกลับอย่างรวดเร็ว ทว่าเขาก็ไม่ยอมปล่อย

“เจ้ามิต้องหวาดหวั่นยามมองข้า”

“คุณเป็นผี ตายแล้วก็อยู่ส่วนผีสิ!”

“ตายหรือ” ผีหน้าหล่อยกมือข้างที่ว่างมาแตะอกซ้ายบริเวณหัวใจของตัวเอง แล้วลูบคลำไปมาราวกับจะหาอะไรบางอย่าง

“คุณตายไปแล้ว”

“ชีว้าข้าอาจสูญสิ้นมรณา เพราะเจ้ากุมภกรรณยักษ์ชาววังโมกษศักดิ์ศัสตราไส” เขารำพึงรำพันกับตัวเองก่อนจะหันมามองหญิงสาวด้วยแววตาหม่นเศร้า “ข้าจักอยู่

ที่นี้หาได้ไม่ อันการศึกยังต้อง...”

“โอ๊ย!” คนที่อดทนฟังมานานทนไม่ไหวแล้ว จึงร้องออกมาเสียงดัง “หยุดพูดเป็นกลอนสักทีเถอะ พูดแบบปกติได้ไหม ไม่ต้องกลอน เอาแบบเนื้อๆ ไม่ต้องเอาคำสวยมาให้วุ่นวายหรอก!”

“ไปเจ้าจึงโกรธาไม่น่ารัก”

“บอกให้พูดปกติ!”

“ข้าก็เอ่ยมาจากมาเถียงนี้ตั้งแต่เริ่มขบปีที่กำลังเน็ด”

“โอ๊ย ฉันจะบ้าตาย” เธอพึมพำ หยิกตัวเองหลายต่อหลายครั้งเพื่อให้แน่ใจว่านี่คือเรื่องจริง

“แล้วไปเจ้ามีตอบข้าสักทีเล่า ว่าเรือนเหี้ยเรือนชานนี่คือที่ไหน”

โอบอุทัยมุ่นหัวคิ้ว “กรุงเทพฯไง”

“กรุงเทพฯคือที่ใด ข้าหาจำไม่”

“หรือว่าเขาจะมาจากบ้านนอก” หญิงสาวนึกคิดขึ้นมาอีก เธอมองผู้ชายตรงหน้าอย่างไม่ไว้วางใจนัก จนต้องถามออกไป “คุณมาจากไหนหรือคะ”

เขากำลังจะตอบร้ายยาวอย่างที่คุ้นเคยอยู่แท้ๆ ถ้าไม่เห็นแววดาๆ จากหญิงสาวตรงหน้า จึงต้องตอบซ้ำๆ เอาแต่คำที่จำเป็นเท่านั้น “ข้ามาจากอยุธยา”

“อ้อ! อยุธยาสินะ” โอบอุทัยคิดเองเออเอง ทว่าคำพูดต่อมาของเขานี้สิ ที่ทำเอาหญิงสาวกุมขมับ

“ข้ายังตายไม่ได้ ตีกรุงลงกายังมีแล้ว เช่นนั้นแล้วพระเชษฐาของข้า จะไร้ขุนศึกก็...เจ้าพาข้ากลับบัดเดี๋ยวนี้!” ทั้งน้ำเสียงและท่าทางของเขาแฝงไปด้วยอำนาจ จนหญิงสาวได้แต่อ้าปากค้าง พอเธอนิ่งเขาก็ตะคอกเสียงดังมาอีกครั้ง “ข้าบอกให้เจ้านำทางข้ากลับเดี๋ยวนี้ ข้าต้องทำศึกเคียงข้างพระเชษฐา!”

“ชะ!” เจ้าของน้ำเสียงหวานอุทาน ตอนนี้องที่เธอเพิ่งได้สติพลางคิดในใจ...นี้ผู้ชายบ้าคนนี้เพื่ออะไรอีกเนี่ย

“ข้าจะต้องหาทางกลับไป” ชายหนุ่มเดินวนไปเวียนมาอยู่รอบห้อง จนโอบอุทัยที่มองตามตลอดเวลาทนไม่ไหว ฝีเท้าของเขาเบาเสียงเมื่อไหร่ เดียวก็ได้ตื่นมาที่บ้านกันพอดี

“หยุดเดินก่อนเลยนะ” สาวตัวเล็กวิ่งไปคว้าแขนของคนตัวโตกว่าให้หยุดเดินเสียที ส่งผลให้ชายหนุ่มมองตามมือน้อยที่จับแขนเขาไว้แน่นแล้วชักสีหน้าแปลกๆ

“สตรีเยี่ยงเจ้าแตะต้องตัวบุรุษก่อนได้หรือ”

“หมายความว่ายังไง”

“เป็นสาวเป็นนางนะเจ้า เจ้าแตะตัวบุรุษได้เยี่ยงไร”

“ที่เขาคิดบ้างอะไรอีกวะเนี่ย” เจ้าของห้องบ่นในใจ ไม่ตอบคำถามเขา แต่เป็นฝ่ายตั้งคำถามเสียเอง “คุณเข้ามาในห้องของฉันได้อย่างไร”

“เข้าถูกหอกโมกขศักดิ์”

“เอาอีกแล้ว!” หญิงสาวหมดความอดทน ไม่รู้นายคนนี้จะเพื่อไปถึงไหน แม้จะอยู่ในเครื่องแต่งกายโขนตัวพระก็เถอะ ต่อให้หล่อแค่ไหน ผิวขาวเหลือง ผ่องพรรณดังทองอย่างไร แต่เขาก็ไม่ควรทักท้วงไปเองว่าเป็นพระลักษมณ์ในเรื่องรามเกียรติ์หรอกนะ!

“เหตุใดเจ้าต้องโกรธข้า บังอาจเหลือเกินที่ขึ้นเสียงใส่ข้าได้!” เขาตวาดซ้ำด้วยท่าทางน่าเกรงขาม สُرเสียงดูเข้มน่าเกรงกลัว...

แต่ใช้ไม่ได้กับโอบฤทัย!

หญิงสาวจ้องผู้ชายตรงหน้าเขม็งแล้วแหวกกลับทันที “ก็คุณเพื่อไม่เลิกนะสิตื่นได้แล้วคุณ นมในท้องฉัน ไม่ใช่เวทโขน!”

“เจ้าพูดเรื่องอันใดของเจ้า”

“คุณนั่นแหละพูดเรื่องอะไรของคุณ บ้าหรือเปล่าคุณนะ บอกมานะว่าเข้าห้องฉันได้อย่างไร ไม่อย่างนั้นแม่จะพาตีให้หัวแตกหมอไม่รับเย็บเสียวะ” สาวเจ้าของห้องกระซิบซู่ คว่ำโคมไฟหัวเตียงมาเงื้อง่าเข้าใส่ แต่ชายตรงหน้าจะมีท่าที่หวั่นกลัวสักนิดหรือก็หาไม่ ซ้ำยังหัวเราะออกมาเสียอีก

“อาวุธของเจ้าหน้าตาประหลาดยิ่งนัก”

“แต่ที่เดียวหัวแตกเลยนะคุณ!”

“ไม่เห็นมันจะมีคมตรงไหน” เขาทำหน้าไม่เชื่อ

“ลองดูไหมล่ะ”

“เจ้าคิดจะชู้ข้าด้วยอาวุธเล็กเท่านี้หรือ” ชายร่างสูงพูดยังไม่ทันขาดคำ โอบถัยก็ยกไฟด้อมไฟเข้าใส่คนที่สาวเท้าเข้ามาหาเธอทันที แล้ววิกแมนเสียด้วย เพราะลงตรงกลางหน้าผากของเขาพอดี

“โอ๊ย!”

“คุณ” โอบถัยก็ตกตะลึง ไม่คิดว่าจะสร้างรอยแผลจนถึงเลือดตกยางออก เธอรีบทิ้งไฟแล้วเข้าไปประคองเขาทันที

“เจ้ากล้าทำร้ายข้าหรือนี้”

“ก็คุณเข้ามาใกล้ฉันทำไม”

“ข้าไม่แจ้งแก่ใจว่าเจ้าพูดเรื่องอะไรของเจ้า ข้าก็แค่จะไปถามเท่านั้น” เลือดของเขายังไหลไม่หยุดจนเธอนึกหวั่น ระหว่างนั้นเองที่ประตูห้องของเธอ ถูกเคาะสามครั้งติด โดยที่เธอไม่ทันได้ทำอะไรทั้งสิ้น

“อบหรือลูก เสียงอะไรโครมคราม มีอะไรหรือเปล่า” เสียงของมารดาที่ตั้งอยู่หน้าประตูห้องทำให้ลูกสาวผวาเฮือก ดวงตาคุโตเบิกกว้าง ลนลานยิ่งกว่าพระอินทร์ร้อนอาสน์เสียอีก

“แม่มา ไม่ได้แล้ว คุณอยู่เงียบๆอย่าส่งเสียงนะ” สาวเจ้าของห้องดึงร่างสูงให้ไปนอนอัดอยู่ใต้เตียงแล้วดึงผ้าห่มให้ระกับพื้น ปิดบังไม่ให้แม่เห็น จากนั้นจึงรีบไปเปิดประตูให้มารดาแต่โดยดี

“มีอะไรหรือจะแม่”

“แม่ได้ยินเสียงเหมือนคนทะเลาะกันนะลูก มีอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีจ๊ะ” โอบถัยส่ายหน้าพริต “พอดีอบตกเตียงจ๊ะ ผันร้ายไปหน่อย แม่กลับไปนอนเถอะจ๊ะ ไม่มีอะไรหรอก”

“ประตูหน้าต่างปิดดีแล้วนะ” บุษบาเยียมหน้าเข้ามาในห้องซึ่งก็ไม่มีอะไรผิดปกติ หน้าต่างลงกลอนทุกบาน จะมีก็แต่เตียงที่ยับยู่ยี่ แต่ก็เป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว เพราะโอบถัยเป็นคนนอนดินมาก

“ปิดดีแล้วจ๊ะแม่”

“โล่งอก แต่แม่คงนอนไม่หลับแล้วละ จะลงไปทำกับข้าวไว้ใส่บาตรตอนเช้าอย่าตื่นสายนะอบ”

“จ๊ะแม่ อบนอนต่อนะจ๊ะ” ลูกสาวยิ้มแหยปิดประตูห้องอย่างรวดเร็ว แล้วรีบไปดึงผู้ชายร่างสูงออกมาจากใต้เตียง ก็พบว่าเลือดยังซึมออกมาจากบาดแผลที่เธอข่วนโคมไฟใส่เขา

โอบฤทัยรู้สึกผิดไม่น้อย จึงรีบไปหยิบกล่องปฐมพยาบาลมา แล้วจับร่างสูงใหญ่กว่าให้นั่งลงบนเตียงเตรียมทำแผลให้

“ฉันขอโทษนะค่ะ ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณเลือดตกยางออกเลย”

“...”

“คุณจะไม่พูดอะไรหน่อยหรือคะ”

“...”

ไม่ว่าจะพูดอย่างไร เขาก็ยังเงิบจนคนตัวเล็กกว่านึกหวังว่าเขาจะเป็นอะไรไปหรือเปล่า จะความจำเสื่อมเพราะถูกเธอตีหัวหรือไม่ หรือเขาจะเป็นพวกไม่เต็ม...

ท่าทางครุ่นคิดตะลึงลานของเขาทำให้โอบฤทัยยังปักใจเชื่อเข้าไปใหญ่ ว่าบางทีผู้ชายคนนี้อาจจะเป็นพวกสติวิปลาสไปได้

“คุณ...”

“ข้าคาดไม่ถึง” น้ำเสียงนุ่มนวลของเขาดังออกมาจนได้ สายตาของเขาก็ยังดูลอยๆ จนโอบฤทัยเริ่มหวั่น กลัวว่าเขาจะเป็นคนสติไม่ดีแล้วคลุ้มคลั่งทำอะไรเธอหรือเปล่า

“มีอะไรหรือ”

“ข้าตายไปแล้วไม่ใช่หรือ”

โอบฤทัยทำหน้าเหมือนคนจมน้ำ ขณะที่เขาก็กล่าวสืบท่อไป

“ข้าถูกหอกโมกษศักดิ์ของเจ้ากุมภกรรณ จึงมาอยู่ที่นี้ นำแปลกใจนักที่เหตุใดข้ายังมีเลือดไหลออกมาอีกได้ ในเมื่อข้าตายไปแล้ว”

คนฟังทำหน้าบึ้งยาก ไม่รู้จะพูดอย่างไรดี ลำพังเธอไม่เชื่อแม้กระผีกเดียวว่าผู้ชายคนนี้จะพูดความจริง คนที่ถูกหอกโมกษศักดิ์ของกุมภกรรณนั้นมันพระลักษณะณไม่ใช่หรือ!

“แต่ถ้าข้ายังไม่ตาย เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี้ได้” เขาพึมพำกับตัวเองแล้วจู่ๆ

ก็เงยหน้ามาสบตากับเธอ จนโอบอุ้มห้อยสะอื้น ถอยหลังกรูดอย่างหวาดระแวง

“อะ...อะไร”

“เจ้าเรียกข้าอะ”

“ใครเรียกคุณ” สาวตัวเล็กทำหน้าเหมือนคนจะร้องไห้เต็มแก้ม เธอผงะหนีไปเรื่อย ๆ เมื่อเขายืนหน้าเข้ามาใกล้ ๆ

“เจ้าอย่างไรเล่า เจ้าเรียกข้ามาที่นี่ใช่หรือไม่ ที่นี้ที่ไหนกันแน่” มือหนาคว้าหมับที่ต้นแขนอวบอ้อมทั้งสองข้างจนหญิงสาวสะดุ้ง แต่ก็ถอยหนีไม่ได้แล้ว ไม่อย่างนั้นเธอคงได้หยายหลังลงบนเตียงแน่

“ที่นี้ที่บ้านฉันไง กรุงเทพฯน่าจะคุณรู้จักไหม ที่นี้ประเทศไทย เมืองหลวงคือกรุงเทพมหานครอมรรัตนโกสินทร์ เป็นเมืองหลวงล่าสุดต่อจากธนบุรีและอยุธยาบ้านคุณไง”

“กรุงลงกาอยู่ที่ไหน!” เขาถามเสียงดุด

“บ้าแล้ว นั่นมันในวรรณคดีแล้วคุณ นี่มันโลกมนุษย์เข้าใจไหม คนบ้า” โอบอุ้มถึงกับเหวี่ยงตก เธอยกมือเกาศีรษะครึ่งแล้วครึ่งเล่าอย่างกัลดากลุ่มไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปดี จะให้เธอเชื่อได้อย่างไรว่าเขามาจากในหนังสือรามเกียรติ์จริงๆ โลกเราไม่ได้มีอะไรซับซ้อนขนาดนั้นหรอกนะ

แต่แล้วหญิงสาวก็ต้องคิดหนัก ในเมื่อเธอก็ปิดประตูลงกลอนอย่างดีทุกอย่าง ทั้งประตูหน้าต่างมิดชิด ทางเข้ารั้วบ้านของเธอก็อีก ด้วยความที่อยู่กับแต่ผู้หญิงและเด็กหนุ่มคนเดียวเท่านั้น บุขบาแม่ของเธอจึงติดประตูรั้วรอบขอบชิดทั้งบ้านและบริเวณสวนนี้อย่างแน่นหนา ยากที่โจรขโมยจะเข้ามาได้

แล้วผู้ชายคนนี้มาจากไหน...

โอบอุ้มยกลิ้นน้ำลายฝืดคอ ดวงตาคู่กลมโตมองไปยังหนังสือรามเกียรติ์ฉบับร้อยแก้วที่เปิดอ้าคงอยู่บนเตียง สลับกับร่างสูงใหญ่ของผู้ชายหน้าคมเข้มด้วยความรู้สึกสับสน

“เป็นไปได้” หญิงสาวบอกตัวเองในใจ แล้วก็รีบถอยหลังกรูดเมื่อเห็นผู้ชายร่างสูงในชุดโขนตัวพระสีเหลืองทองสาวเท้าเข้ามาใกล้อีก

“ข้าต้องรีบกลับ คีกรกรุงลงกายังติดพัน ถ้าข้าเป็นอะไรไป พระเชษฐา

ของข้าจะได้ยาก เจ้าช่วยข้ากลับไปได้หรือไม่”

“คุณพระคุณเจ้าช่วยด้วย ใช้อ้อบอยากตาย” สาวเจ้าของห้องคร่ำครวญ เหวกรรมอะไรของเธอถึงได้เกิดเรื่องบ้าบอชวนสติแตกนี้

“เจ้าชื่อเรียงเสียงไรหรือ”

“โอบฤทัย”

“นามเจ้าแปลกๆ” ชายในชุดโขนตัวพระว่า “กึ่งเพราะกึ่งประหลาด”

สาวชื่อประหลาดกลอกตาเหนื่อยหน่าย ก็คุยของเธอกับเรื่องที่เขาคิดว่า เขาเป็นมันต่างกันนี้ จะให้เหมือนกันได้อย่างไร ถ้าจะให้เธอชื่อนางสวาทะ เบญจกาย มณโฑ อย่างนั้นเธอก็ไม่เอาหรอก โอบฤทัยได้แต่คิด แต่ก็คร่ำครวญ จะอธิบายให้เขาฟัง จึงนั่งไปเสีย

“ข้าจะเรียกเจ้าว่าอย่างไรดี”

“อบเซยกก็ได้ นั่นชื่อเครื่องเทศ น่าจะคุ้นเคยนะ”

“ชื่อนี้เหมาะกับเจ้า” ชายร่างสูงเดินไปที่ริมหน้าต่าง ปลดกลอน แล้ว ทำท่าจะกระโดดลงไปเดี๋ยวนี้ จนหญิงสาววิ่งมาห้ามแทบไม่ทัน

“ทำบ้าอะไรของคุณอีก”

“ข้าต้องกลับแล้ว มิเช่นนั้นพระเชษฐาของข้าจะกังวล คีกลงกายังโรมรัน พันตุ้มไม่หาย ข้าเกรงจะเป็นฝ่ายปราศัย”

“ฉันรู้ว่าคุณรีบ แต่คุณต้องหยุดเดี๋ยวนี้”

“เหตุใดเล่า เจ้าก็ดูมิได้อยากต้อนรับขับสู้ข้า ข้าก็จะกลับ”

“กลับออกไปตอนนี้ไม่ได้” โอบฤทัยดู

“เหตุใดจนข้าถึงออกไปไม่ได้”

โอบฤทัยเกาหัวแกรก ไม่รู้จะทำอย่างไรกับผู้ชายคนที่ดี เธอไม่ยอมให้เขา อยู่ในบ้านนี้แน่นอน แต่จะให้ออกไปตอนนี้ไม่ได้ ป่านนี้แม่ของเธอคงลงไป เตรียมกับข้าวใส่บาตรแล้ว ถ้าจะพาหนีออกไปจากบ้าน คงต้องรอเวลาที่ทั้งบ้าน ไม่มีใครอยู่เลยจะดีกว่า

“ฉันให้ใครเห็นคุณอยู่ในบ้านของฉันไม่ได้ แต่ตอนนี้แม่กับน้องชายของฉัน ยังอยู่ อีกเดี๋ยวฉันจะพาคุณไปซ่อนในสวนก่อน พอฉันจะออกไปเรียนฉันจะ

เดินไปหา แล้วคุณก็ออกจากบ้านไป ตกลงใหม่”

“เหตุใดข้าจึงออกไปตอนนี้มิได้”

“ก็บอกว่าไม่ได้ๆ ยังไงล่ะ!”

“เจ้าหาจำเป็นต้องโมโหไหม”

“ฉันไม่ได้โมโห ฉันแค่งงคิดไม่ตก ตอนนี้ฟ้ายังไม่สว่าง คุณนอนไปก่อนเลยไป เตียวฉันทมา”

“เจ้าจะไปไหน”

“ไปหาเสื้อผ้ามาให้คุณเปลี่ยนไง” โอบอุทัยมองผู้ชายตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแล้วส่ายหน้าเบาๆ อย่างจวนใจ “คุณใส่แบบนี้ไม่ได้หรอก มันเด่นเกินไป เตียวไครเขาจับได้แล้วจะยุ่ง คนที่นี้เขาแต่งตัวแบบฉันนี่”

“จริงหรือนั่น”

“ฉันโกหกคุณแล้วจะได้อะไรล่ะ”

“ก็ได้ ข้าเชื่อเจ้า” แล้วผู้ชายในชุดโขนก็ยิ้มให้ รอยยิ้มจริงใจที่ประดับอยู่บนใบหน้าหล่อเหลาคมคายแบบไทยแท้ของเขาทำให้คนมองถึงกับตะลึง ใบหน้าเห่อร้อนขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ

“แล้วจะให้ฉันเรียกคุณว่าอะไร”

“ลักษมณ...นามของข้าคือลักษมณ”

“พี่ชายชื่อราม มีน้องชื่อพรตกับสัตรีหรือเปล่า” ลูกสาวของบุษบาประชด

“เจ้ารู้ด้วยหรือ” เขาถามด้วยสีหน้าประหลาดใจไม่น้อย

“เออละ ฉันไม่รู้หรอกว่าคุณล้มหัวกระแทกพื้นระหว่างการแสดงโขนหรือเปล่า แล้วฉันก็ไม่สนใจด้วย” พอกันที ความอดทนของโอบอุทัยสิ้นสุดลงแล้ว มันไม่ใช่เรื่องของเธอเลยแม้แต่นิดเดียว แล้วทำไมจะต้องไปสนใจด้วยว่าผู้ชายคนนี้จะมาจากไหน

“เจ้าว่าอย่างไรนะ โขนหรือ”

“ใช่ แต่งตัวแบบนี้มันก็ใช่แล้วละ ฉันไม่รู้ไม่สนใจด้วยว่าคุณเข้ามาได้อย่างไร เป็นใครฉันก็ไม่สน ฉันสนแต่คุณจะต้องออกไปจากที่นี่ก่อนที่ใครจะเห็นคุณ เข้าใจไหม”

“ใจเย็นๆเถิด เจ้าหาจำเป็นต้องรีบร้อนไม่” เจ้าของน้ำเสียงนุ่มนวลยิ้มขึ้นปราม แล้วจู่ๆเขาก็ยิ้มหน้าตาเฉย ส่งผลให้หญิงสาวได้แต่มองอย่างไม่ค่อยไว้วางใจเท่าไหร่นัก

“ยิ้มอะไรของคุณ อย่าคิดไม่ดีไม่ร้ายกับฉันนะ ไม่อย่างนั้นฉันจะร้องไห้ที่บ้านเลย”

“ข้าไม่ทำอันใดเจ้าดอก ข้าเหนื่อยเกินไป”

“ถ้าอย่างนั้นรอดี๋ยง ดี๋ยงจะเอาเสื้อผ้ามาให้เปลี่ยน” โอบฤทัยเดินออกไปนอกห้อง เหลียวซ้ายแลขวาดูจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่หน้าห้องก็ก้าวเท้าออกไปทันที แต่...

“ว้าย!”

ร่างเล็กปลิวหรือกลับเข้ามาอยู่ในอ้อมกอดแข็งๆ ของชายร่างสูงอย่างรวดเร็ว และเขาก็เอามือมาปิดปากกันเสียงร้องของเธอไว้ด้วย

นี่เขาคิดจะทำร้ายเธอหรือเปล่า!

ความคิดนั้นทำให้โอบฤทัยผวาเฮือก ดิ้นรนผลักใส่ร่างใหญ่กว่าพัลวัน ทั้งทุบทั้งตีไปทั่ว แต่เขาก็ไม่สะเทือนเลยแม้แต่น้อย ร่างสูงของเขาข่มร่างเล็กของเธอให้ดูกระจ้อยร่อยลงไปอีกเท่าตัว

“คิดทำบ้าอะไรนะ” เธอพยายามส่งเสียงให้เล็ดลอดฝ่ามือหนาของเขา แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไรก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เพราะเขากดร่างเล็กแนบร่างใหญ่ของเขาแน่นหนาจนกระดิกไม่ได้

“ข้าไม่ได้ทำอะไรเจ้า แต่มีคนเดินมาใกล้หน้าห้องของเจ้าต่างหาก” เขากระซิบตอบ แต่ก็ยังไม่คลายอ้อมแขนปล่อยเธอแต่อย่างใด จนโอบฤทัยต้องยอมหยุดดิ้นทั้งที่ใจกำลังสิ้นระริว เพราะกลิ่นกายหอมละมุนดังดอกมะลิหอมกรุ่นของเขา กลิ่น...ที่เธอไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนใช้น้ำหอมกลิ่นนี้เลย

โอบฤทัยลอบกลิ่นน้ำลาย ใจเต้นแรงอย่างไม่อาจควบคุมได้ นึกไม่เข้าใจตัวเองเช่นกันว่าทำไมจะต้องหวั่นไหวเพราะผู้ชายท่าทางสติไม่เต็มเต็งคนนี้ด้วย

“ไปแล้วละ”

“ขอบใจ” ฝ่ายหญิงสาวสะดุ้งเสียงตอบแล้วรีบเดินหนีออกไปทันที เกรงว่า

ถ้าอยู่ใกล้เขาแล้วเธอจะเสียการควบคุมตัวเองไปมากกว่านี้

ไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง สิ่งเลวร้ายที่ชายผู้ได้ชื่อว่าพ่อกระทำกับแม่กับเธอและกับน้องชายนั้นมันยากเกินกว่าจะให้อภัย ทำให้โอบกอดยาก กลายเป็นมนุษย์เพศหญิงที่ไม่สนใจผู้ชายหน้าไหนเลยแม้แต่คนเดียว นอกจากคาร์วีที่เป็นน้องแล้ว เธอแทบจะไม่มีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชายคนไหน มีเพียงแม่และน้องเท่านั้นที่ทำให้เธอมีความสุขที่สุดได้ และมันก็เป็นอย่างนี้มากกว่าสี่ปีแล้ว

จนกระทั่งวันนี้เธอได้พบกับชายท่าทางประหลาดที่ทำให้ปวดเศียรเวียนเกล้า นับตั้งแต่วินาทีแรกที่เจอกัน แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่ได้อยู่ในอ้อมกอดของเขา หัวใจของเธอกลับอ่อนยวบลงอย่างไม่น่าเชื่อ หน้าตา น่าเสียง อ้อมกอดที่อบอุ่น และกลิ่นกายหอมละมุนของเขาสร้างความรู้สึกคุ้นเคยให้เธออย่างประหลาด คล้ายกับว่าได้เคยพบเจอกันที่ไหน แต่ไม่ว่าจะคิดอย่างไรเธอก็คิดไม่ออก

จังหวะหัวใจของโอบกอดที่ยังไม่กลับมาสู่สภาวะเดิมเลย เธอต้องรีบสลัดภาพผู้ชายท่าทางอบอุ่นอ่อนโยนแต่สติไม่เต็มคนนั้นออกไป แล้วรีบตรงไปยังห้องที่ตั้งเครื่องซักผ้าแล้วรีบคว้าเสื้อผ้าของน้องชายมาทันที โชคดีหน่อยที่คาร์วีเป็นเด็กหนุ่มร่างผอมสูงก็จริง แต่ชอบสวมชุดทีมฟุตบอลตัวใหญ่ๆ เลยมีเสื้อผ้าตัวใหญ่พอที่จะให้เขาใส่ได้

ร่างบอบบางเดินกลับมาที่ห้องก็พบว่าชายหนุ่มแปลกหน้านอนหลับอยู่บนเตียง แต่พอสาวเท้าเข้าไปใกล้เท่านั้นแหละ เขาก็สะดุ้งขึ้นมาอย่างรวดเร็ว เสียจนเธอสะดุ้ง

“ข้ามิน่าเปลือยกลับไปเลย เจ้าเข้ามานานแล้วหรือ”

“นี่มันห้องฉันนะ” โอบกอดชูฟอ พลาวยื่นเสื้อผ้าและชั้นในของคาร์วีส่งให้เขา

ลักษณะรับผ้าสามชิ้นมาจากหญิงสาวอย่างงงๆ แล้วหยิบมันขึ้นมาทีละชิ้นๆ แล้วถาม “อันใดของเจ้า”

“นั่นเขาเรียกกางเกงใน” คนตอบหน้าขึ้นสีแดงก่ำ รู้สึกประดักประเดิดไม่น้อย นี่มันเวรกรรมอะไรของเธอที่จะต้องมานั่งอธิบายเรื่องกางเกงชั้นในชายให้ผู้ชายสติไม่ดีฟัง!

“ข้าต้องทำอะไรกับมัน”

“ใส่สิ”

“เช่นใดเล่า”

“ก็แค่สวมเข้าไป เอาขาใส่เข้าไปในรูใหญ่ๆ สองรูนั้นเห็นไหม กลับหน้ากลับหลังให้มันใส่แล้วสบายตัวก็พอ” เธอหน้าแดงจัดขณะส่งยัดเสื้อผ้าทั้งหมดใส่มือเขา

“รีบใส่เข้าเถอะ ฉันจะลงไปช่วยแม่ทำกับข้าว คุณห้ามออกไปไหนเด็ดขาด ถ้าได้ยินเสียงใครเข้ามาคุณต้องไปนอนใต้เตียงเลยเข้าใจไหม”

“ข้าอึดอัด”

“ไม่นานหรอก เดี่ยวฉันก็มา” ลูกสาวครูบุษบาถอนหายใจแล้วเดินออกไปปล่อยให้เขาได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเครื่องทรงตามลำพัง ส่วนเธอก็ลงไปช่วยแม่ทำกับข้าว เตรียมใส่บาตรในยามรุ่งสาง

หญิงสาวเดินเข้าไปในครัวที่กำลังอบวอลไปด้วยกลิ่นเครื่องเทศหอมฉุย มารดาของเธอเตรียมแกงมัสมั่นไก่ของโปรดของควาไว้หนึ่งหม้อใหญ่ๆ แล้วก็กับข้าวอีกนิดหน่อย ซึ่งมารดาของเธอจะลงมือเตรียมเองทุกอย่างก่อนจะไปทำงานที่โรงเรียนไม่ไกลจากบ้านมากนัก

ด้วยอาชีพครูสอนภาษาไทย บุษบาไม่ใช่จะมีเงินมากนัก ดีที่ได้พี่สาวคอยช่วยเหลือเกื้อกูลมาตลอด ไม่อย่างนั้นก็คงจะล้มไปนาน โชคดีที่มีสวนและบ้านหลังใหญ่ให้เธอได้เปิดสอนดนตรีไทยที่เธอรัก ชื่อเสียงที่โด่งดังสมัยสาวๆ ทำให้มีเด็กมาขอเรียนกับบุษบาไม่ขาด มีรายได้จุนเจือครอบครัวและมีกินมีใช้ได้อยู่ได้ทุกวันนี้

แม้จะได้รับการติดต่อจากผู้ชายที่สร้างตราบาปความอัปยศให้แก่นางมาทั้งชีวิต แต่บุษบาก็มีจิตใจที่มั่นคงพอ เจ็บแล้วก็รู้จักจำเป็นบทเรียนชีวิตราคาแพง ที่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่ขอกลับไปอยู่ในจุดนั้นอีกแน่นอน

ความเจ็บปวดในชีวิตของมารดาถูกถ่ายทอดมาให้ลูกสาวคนโตรับรู้ได้ แม้บุษบาจะไม่เคยปริปาก แต่ทุกครั้งที่ชายผู้ได้ชื่อว่าพ่อมาที่บ้านเมื่อไหร่ก็มัก

จะเกิดเรื่องตามมาตลอดเวลา แล้วอย่างนี้จะทำให้เธอไว้ใจผู้ชายคนไหนได้หรือ ความคิดเรื่องพ่อทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นไปบนห้องนอนอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว พลันสัมผัสแผ่วเบาและอ้อมกอดทะนุถนอมของเขาก็กลับเข้าสู่ห้วงความคิด จนโอบกอดอุ่นๆ หนาวๆ ไปทั้งตัว จำต้องรีบสลัดความทรงจำที่ได้ใกล้ชิดผู้ชาย เป็นครั้งแรกในชีวิตออกไปทันที

“อ้าวบ มาพอดีเลยลูก” บุชบาหันมาทาลูกสาวคนโตที่ยืนฟังเสายู่ ใต้ถุนบ้าน “ไปปลุกน้องหรือยัง”

“อีกสักเดี๋ยวนะค่อยไปปลุกก็ได้จ๊ะแม่ แม่มีอะไรให้ช่วยไหมจ๊ะ”

“เสร็จแล้ว หนูไปอาบน้ำอาบทำเอะอะบ จะได้ทันใส่บาตร”

“แม่นั้นแหละต้องไปอาบน้ำ เดี่ยวตรงนี้อบเก็บของเองจ๊ะแม่”

“เอาอย่างนั้นหรือ”

“ใช่จ๊ะ แม่ไปอาบน้ำนะ เดี่ยวบเตรียมของใส่บาตรพระเอง”

บุชบาพยักหน้าแล้วเดินขึ้นบ้านไป พอค้อยหลังมารดาแค่เสี้ยววินาที เท่านั้น โอบกอดก็รีบจัดของใส่บาตรอย่างรวดเร็วแล้วรีบวิ่งกลับเข้ามาในห้องนอน แล้วก็ต้องสะดุ้งโหยง หันหลังปิดตาแทบไม่ทัน เพราะเห็นร่างสูงใหญ่ยืนเปลือย ท่อนบนอยู่ตรงหน้า

“รีบลงมาเร็ว”

“เจ้าจะพาเข้าไปไหนอะ”

“ไปซ่อนนะสิ มาเถอะน่า” เพราะเห็นว่าเขากำลังไอ้เอ๋อ่วงเวลา สาว เจ้าของห้องจึงคว้าข้อมือหนาให้ตามเธอไปทันที

“เหตุใดเจ้าต้องรีบถึงเพียงนี้เล่าอบเชย”

“เดี๋ยวมแม่เห็น...เฮ้ย! หลบเร็ว ไอ้โง่ลงมาอาบน้ำ” เธอดึงร่างสูง ให้มาแอบที่เสาเรือนต้นใหญ่ต้นเดียวกับเธอ แต่เพราะเขาตัวสูงใหญ่มาก ทั้งสองร่างจึงต้องอิงแอบแนบชิดกันอย่างเสียมไม่ได้

โอบกอดชุกหน้าลงกับอกกว้างที่ยังเปลือยเปล่าของเขา ใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เพราะกลัวว่าน้องชายจะเห็น จนกระทั่งแน่ใจว่าคว่ำเข้าห้องน้ำไปแล้ว เธอจึง ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แล้วเงยหน้ามองชายแปลกหน้าที่ถือโอกาส

กอดเอวเธอไว้

“นี่ ปล่อยเลยนะ!” สาวคนเก่งซู่ฟอ

“ตัวเจ้าหอมมากอบเชย”

“ไอ้ผู้ชายเจ้าชู้” โอบฤทัยแหวกพรางสะบัดตัวออกจากเจ้าของอ้อมกอดอุ่นๆที่ยังยืนทำหน้าที่ทำตากรู่มกริมใส่

“ข้าขอบเจ้า ขอบคุณเจ้าเหลือเกินที่ช่วยข้า”

“กองไว้ตรงนั้นแหละ”

สาวตัวเล็กมองตาขวางแล้วเดินนำชายหนุ่มเข้าไปในสวนมะม่วงที่ลึกเข้าไปอีก ที่นั่นจะมีบ่อน้ำที่ป่าศกุนตลาสั่งขุดไว้ มีกระท่อมอยู่ริมบ่อน้ำข้างสะพานสาย ปกติแล้วแม่จะเก็บไว้เป็นที่พักของคนงานที่มาช่วยเก็บมะม่วง แต่เพราะช่วงนี้ไม่ใช่ฤดูมะม่วงจะออกผล กระท่อมนั้นจึงร้างผู้อาศัยชั่วคราว

“นี่บ้านของใครรี”

“ของแม่ฉันเอง อยู่ที่นี่ก่อน รอจนกว่าไม่มีคนอยู่แล้วฉันจะพาออกไป”

“เจ้าอย่าทิ้งให้ข้าอยู่ลำพังจะได้หรือไม่อบเชย”

คนถูกเรียกหันขวับ ไม่น่าเชื่อว่าผู้ชายร่างใหญ่เท่าที่คุกคามในคราวแรก จะพูดน้ำเสียงอ่อนหวานระคนอ่อนหวานได้ขนาดนี้ โอบฤทัยย่นหัวคิ้วแล้วมองเขาเขม็ง “ฉันไม่รู้หรือกระว่าคุณมาจากไหน แต่ฉันให้คุณอยู่ที่นี้ไม่ได้”

“ข้ารู้และข้าก็อยู่ที่นี้ไม่ได้ ข้าต้องกลับไปทำศึก เจ้าพอจะบอกได้ไหมว่าทิศไหนเป็นทิศไหน ข้าจะได้เดินทางถูก”

คราวนี้โอบฤทัยถึงกับเกาหัวแกรก ต่อให้บอกทิศไป เธอเชื่อว่าเขาจะไม่มีวันไปถึงกรุงอโยธยาหรือกรุงลงกาแน่นอน ก็มันไม่ได้มีอยู่ในแผนที่ ไม่ได้อยู่ในโลกนี้!

‘ไว้ย!’ ลูกสาวครุฑษบาไว้อยู่ในใจ จะบอกเขาอย่างไรดีว่ามันเป็นไปไม่ได้ ใจหนึ่งก็สงสัยว่าเขาคงจะวิปลาด ที่จริงให้เขาอยู่ที่นี้ไปก่อนก็ได้ แต่เธอไม่อยากให้มีผู้ชายคนไหนอยู่ในบ้านนี้สิ ไหนจะต้องตอบคำถามมารดาด้วย ถ้าถูกถามว่าผู้ชายคนนั้นคือใครแล้วเธอจะตอบว่าอย่างไรล่ะ

ดังนั้น...ไล่หมอนี่ออกจากบ้านนี้แหละคือคำตอบของทุกอย่าง คือการ

ตัดไฟตั้งแต่ต้นลมที่ดีที่สุดด้วย หญิงสาวคิดแล้วก็พยายามทำให้หนักแน่น แล้วเช็ดหน้ามองชายแปลกหน้าอีกครั้ง

“อยู่ที่นี้ไปก่อน ออกไปแล้วจะบอก ตกลงไหม รออยู่ที่นี้ เดี่ยวฉันมาว่าแต่คุณหิวไหม ฉันเตรียมข้าวมาให้” เธอยืนป็นโตที่เตรียมไว้ตั้งแต่ตอนเก็บของให้มารดาส่งให้เขา “รอที่นี้สักสองชั่วโมง เดี่ยวฉันมาหา”

“เจ้าอย่าไปนานได้หรือไม่”

“เดี๋ยวฉันมาน่า” โอบอุกยับนอบอุบ แล้วเดินออกจากบ้านนั้นทันที โดยไม่สนใจจะหันไปมองเลยด้วยซ้ำว่าเขาจะเป็นอย่างไร